**Р Е П У Б Л И К А  Б Ъ Л Г А Р И Я**

**Ч Е Т И Р И Д Е С Е Т  И  П Ъ Р В О  Н А Р О Д Н О  С Ъ Б Р А Н И Е**

***Проект***

# Законопроект

## за изменение и допълнение на Закона за корпоративното подоходно облагане

**§ 1. Наименованието** на Закона за корпоративното подоходно облагане **се изменя на Закон за корпоративното облагане**.

**§2. Чл. 200 ал. 1 се изменя, както следва**:

„Чл. 200. (1) (Изм. - ДВ, бр. 110 от 2007 г., в сила от 01.01.2008 г.) Данъчната ставка на данъка върху доходите по чл. 194 е **1 на сто**.”

**София, 02. 09. 2009 г.**

**Вносители: Мартин Димитров и**

**група народни представители**

# Мотиви

Нивата на данъчните ставки са изключително важен елемент при провеждането на адекватна макроикономическа политика, насочена към генериране на устойчив икономически растеж и увеличение на инвестициите. От нивата на ставките до голяма степен зависи и интензитетът на предприемаческата активност; те оказват силно влияние върху инвестиционните решения както на местния бизнес, така и на потенциалните чуждестранни инвеститори в българската икономика. Факт е, че емпиричните анализи във всички държави доказват, че намаляването на данъчната тежест за фирмите води до ускорен икономически растеж, породен от увеличената инвестиционна активност.

В контекста на засилената международна конкуренция за привличане на капитали (особено в района на Централна и Източна Европа) при равни други условия нивото на данъчните ставки играе решаваща роля за привличане на чуждестранни инвестиции. В такава ситуация България би следвало да провежда по-адекватна макроикономическа политика, основен компонент от която би следвало да е намаляването на данъчната тежест. Още повече, през последното десетилетие в глобален мащаб се приема подход, при който тежестта на приходната част в държавните бюджети се пренася все повече върху непреките данъци.

В този контекст може да се твърди, че част от една успешна данъчна политика, насочена към постигане на устойчив растеж би следвало да е максималното редуциране на данъка върху дивидентите (чиято ставка в момента е 5%) до 1%.

Трябва да се отбележи, че основен проблем при този данък е, че с неговото прилагане се стига до двойно облагане на данъчните субекти. Веднъж търговските дружества плащат корпоративен данък от 10% и после, разпределяйки нетната печалба – удържат при източника още 5% от разпределените под формата на дивидент средства. В случая липсва и елементарна справедливост. Веднъж обложени – компаниите плащат на държавата и втори път.

Редуцирането на данъка върху дивидентите би изиграло решаваща роля и за развитието на капиталовия пазар в България и би повишило привлекателността на инвестирането в акции, пренасочвайки средства към български компании, котирани на борсата ни. Още повече, през последните години се забелязва тенденция все повече публични дружества (листваните на борсата) да провеждат устойчива дивидентна политика. Чуждестранни институционални инвеститори също биха предпочели да инвестират в акции на дружества, опериращи в държави с ниска данъчна тежест, включително където няма облагане на дивидентите. Факт е, че към момента голяма част от акциите на компании, регистрирани на Българска Фондова Борса – София, са собственост на международни инвеститори.

Едновременно с това, премахването на данъка върху дивидентите би спомогнало за повишаване на инвестиционната активност и пренасочване на повече средства към реалната икономика. т.е., вместо компаниите да плащат данък върху дивидентите – спестените средства да бъдат реинвестирани в бизнеса им.

На мнение сме, че наименованието на самия нормативен акт трябва да бъде променено на **Закон за корпоративното облагане**, тъй като по него реално не се извършва облагане на самите доходи (за да бъде наречено облагането „подоходно"), освен в случая на данъка върху дивидентите. **В масовия случай по ЗКПО се облагат печалби, а не доходи**.

София, 02. 09. 2009 г.

Вносители: Мартин Димитров и
група народни представители